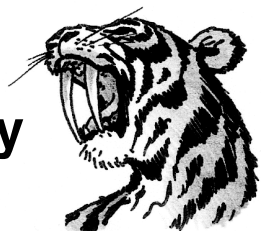

Lovci s oštěpy

Kuba s Aničkou a Kaštankou vyhlédli z okénka.

Z šedavé oblohy se sypal sníh.

Domeček trůnil ve větvích nejvyššího stromu lesíka plného dalších vysokých holých stromů.

Lesík končil u rozlehlé bílé pláně. Na obzoru bylo vidět vysoké útesy.

„Je mi z-zima,“ jektala Anička. Zuby jí jen cvakaly. Pevně se omotala ručníkem.

F-fít. I Kaštance bylo zima.

„Chudáčku,“ politovala ji Anička, „dám tě Kubovi do batohu. Tam ti bude tepleji.“

A uložila Kaštanku do kapsy batohu. Kuba se pokusil celou situaci logicky vyřešit: „Musíme se vrátit domů. Na tuhle výpravu potřebujeme teplé oblečení.“

Ale Anička mu připomněla jednu důležitou věc: „Nemůžeme se vrátit domů, nenajdeme knihu se Žabí Zátokou. Teprve až splníme úkol. Copak si nevzpomínáš? Tak to kouzlo přece funguje.“